

De koffer op de pont

De ronde van Nederland fietsen is lastiger dan ik dacht, op deze tiende fietsdag voel ik eindelijk een beetje wind mee. De negen dagen hiervoor draaide de wind elke dag zodanig dat ik hem tegen had. Nu hopelijk de volgende vier dagen wind mee. Het veerpontje dat me naar de andere kant van de IJssel moet brengen ligt al klaar en graag sluit ik aan bij de drie andere fietsers die een plekje hadden gevonden. Weinig scheepvaart te bekennen en de boot kan de heenreis beginnen. Naast de stuurhut staat een koffertje onbeheerd, zo'n kinderkoffertje met een harde kartonnen buitenkant, ik heb er vroeger ook eentje gehad, daar bewaarde ik mijn verzameling dinky toys in. Het zal toch niet Nee mijn koffertje van toen zag er anders uit, maar van wie is deze en wat zit er in. Nieuwsgierig pak ik het koffertje op en houd het omhoog om het aan de stuurman te laten zien. 'Van wie is dit koffertje?' vraag ik en een schouderophalend gebaar veronderstelt een weetniet. De blik van de stuurman verradt achterdocht over de inhoud, openen lukt niet, er zit een verrassend degelijk slot op. 'Ik moet geen onbeheerde koffers aan boord, wie weet wat er in zit, neem het mee en geef het af bij het veerhuis, dan ik gewoon verder met heen-en-weer-en'.

De veerboot meert aan en de drie passagiers verlaten de boot. Waar is die vierde gebleven, in verwarring tors ik fiets en koffertje naar boven de dijk op.

Bovenop de dijk aangekomen zie ik geen veerhuis en moet ik iets anders met het koffertje. Ik besluit het af te leveren in Rheden bij de politie of wie dan ook. Het koffertje wordt deugdelijk met de snelbinder vastgemaakt aan de fiets zodat mijn handen het stuur kunnen bedienen. Om in Rheden te komen moet ik een stukje langs de A348, schrik niet er ligt een fietspad, om de tunnel te bereiken die me naar het stadje zal leiden. Van dit soort wegen word ik nooit vrolijk, ze zien er allemaal hetzelfde uit en zijn vooral bedoeld om automobilisten te faciliteren. Er is geen alternatief, dus niet zeuren. Als ik het koffertje heb afgeleverd kan ik mooi door naar de Posbank, een van de hoog(s)tepunten op mijn route vandaag. De fietsstrook die meer door auto's wordt gebruikt dan door fietsers verlaat ik als de weg naar links afbuigt. Ik ga rechtdoor de klinkerweg op door de 'winkelstraat'. Waardoor het komt weet ik niet meer, die drempel of uitstekende steen, het koffertje kwakt op de keien. Het slot blijkt toch niet zo degelijk als het eruit ziet want alle inhoud verspreid zich op straat. Het grootste deel van de inhoud bestaat uit lucht want ik zie maar twee dingen. Een flinke naald en een enveloppe. De naald herken ik uit mijn medisch verleden, het is zo'n injectienaald, niet zo eentje die wordt gebruikt voor vluchtig genot, maar een dikke holle naald met een gevulde glazen spuit eraan en twee ringen waar je je vingers in kunt steken voor beter grip en meer kracht. Discreet stop ik naald en enveloppe in het koffertje, achterdochtig rondkijkend of het niet gezien is door een plaatselijke. De enveloppe stop ik in mijn zak en lees ik zodra ik de koffiestop inlas. Dat besluit ik meteen te doen voordat ik de Arnhemse Straatweg oversteek. Op het terras van een pannenkoekrestaurant bestel ik een koffie en haal de enveloppe tevoorschijn.

'Aan de persoon die deze koffer heeft gevonden'

Aha, dat ben ik dus, dan mag ik hem rechtmatig open maken en doe dat dan ook.

Ik haal er een briefje uit ter grootte van een half A4-tje en in even sierlijk letters staat erop dat ik de inhoud naar Hugo de Vos moet brengen, het adres staat erbij en het is ergens in Kootwijk! Dat ligt niet helemaal op de route, ik moet daarom even denken hoe ik wat om kan rijden.

Natuurlijk is de appeltaart bij de koffie afkomstig uit de vriezer, je proeft het gewoon. Maar ja dat had ik kunnen weten! Bovendien zit in mijn hoofd nog een embryonaal omrijdplan wat ten koste gaat van de aandacht voor de appeltaart, daar komen ze hier goed mee weg. De weg naar de Posbank gaat langzaam omhoog en gelukkig stijg ik mee. Een auto met fietsen achterop haalt me in en ik vraag me af, waarom? Met de auto naar de Posbank en dan met fiets verder, ach ach, het zijn bovendien batterijfietsen tjonge tjonge! Het mag dan niet steil zijn, maar lang is het wel en de kuit laten dat

merken, twee keer heb ik al teruggeschakeld en de derde keer komt eraan. Het laatste stukje zelfs dubbel terug, maar de top is bijna bereikt dus wat zou het. Ik ga naar het uitkijkpunt en neem puffend plaats op de stenen bank met de plaquette ter ere van G.A.Pos. Aha zo komt men dus aan die naam, weer een raadsel opgelost. Wat moet ik nu met die koffer die weer stevig onder de snelbinder zit, de last is licht maar voelt zwaar aan in de kop. De route over Kootwijk betekent wel vertraging of verkorting van de eigenlijke route. Alzo denkend zie ik dat er gezelschap naast me zit en conform mijn opvoeding groet ik beleefd. Verrek, die man ken ik, hij is die vierde persoon op de pont die plots was verdwenen. Voordat ik hem aan de tand kan voelen begint hij er zelf over.

‘Die koffer, mijn heer, is zeer belangrijk voor de ontvanger en dan doel ik natuurlijk vooral op de inhoud.’

Het moet niet gekker worden, hoe weet hij dat nou!

‘Ik kan er niet al te veel over vertellen maar neem van mij aan dat u groot onheil geschied als Hugo de koffer niet op tijd geleverd krijgt.’

‘Oh ja? Het zal wel, maar ik zal hem even pakken, dan kunt u hem zelf afleveren bij Hugo.’ Ik ga naar mijn fiets en haal de koffer eraf, terug bij de bank van Pos met de koffer onder mij arm ... niemand te bekennen. Hoe kan dat nou, weer verdwenen, ik kijk in het rond en foetsie, ook niet achter de bank verstopt of achter een schaarse boom, hij is weer opgelost in het niets. Zijn boodschap echter is wel blijven hangen, morgen dus naar Kootwijk.

Na een onrustige nacht en een onbestendig gevoel, schuif ik aan bij het ontbijt van het hotel. Ja, natuurlijk zijn er weer van die mensen die per se dat laatste lekkere broodje moeten hebben en dubbele porties nemen voor de zekerheid. Ik ben eraan gewend maar blijf me er aan ergeren, echter vandaag was daar geen plek voor in mijn hoofd. De tocht naar Kootwijk verloopt miezerig, een licht lekkend wolkendek, net te weinig voor het regenpak, maar teveel om niet nat te worden. Dan maar nat.

Kootwijk is iets liever dan Kootwijkerbroek dat bekend is van de boer’nprotesten ooit en de confrontatie aanging met de wetshandhavers. Kootwijk is een alleraardigst dorpje met een paar boerderijen en het kerkje op de heuvel, geen heuvel te bekennen overigens. Het adres van Hugo vinden is niet moeilijk en al snel bereik ik een openluchtmuseumboerderijtje. De bel aan het touw hoort er ook bij.

De deur gaat open en voordat ik wat kan zeggen klinker meteen:

‘Zozo, beter laat dan nooit, nou geef mijn spullen maar’, en ik overhandig het koffertje. Hij opent het koffertje.

‘Nou breekt mijn klomp’, roept hij uit, hoewel de klomp die hij aanheeft heel blijft. Verschrikt deins ik terug want in plaats van een beloning en dank krijg ik dreiging getrakteerd.

‘Ik dacht het al, dit is maar de helft, de verzender heeft de andere helft aan iemand anders overgedragen terwijl hij het in koffertje zou doen. Zo heb ik er niets aan.’

Er ontstaat een stilte, kennelijk een broedproces, misschien kan ik maar beter gaan. Ik wil mijn besluit om te vertrekken meedelen en haal alvast een hap adem om de boodschap te verkondigen. Voordat er een klank uit mijn mond ontsnapt grijpt Hugo de regie.

‘Er hoort nog een dagboek in te zitten, zo heb ik er niets aan.’ Alsof dat mijn probleem is. Met priemende ogen kijkt hij me aan en vervolgt:

‘Het moet nog bij Arie zijn, die schavuit, niets kun je aan hem overlaten, de domkop. Jij gaat naar Arie om het dagboek op te halen.’

‘Ik ken geen Arie en ben ook geen loopjongen, ik fiets de ronde van Nederland voor mijn plezier en dat gaat er zo wel af.’ Zo die zit.

Hypnotiserend en dreigend komt zijn gezicht dichterbij en ik kan zijn vieze adem ruiken.

‘Als jij niet naar Arie gaat zal het je zwaar verduren donder en bliksem nog aan toe.’ Een klodder spuug raakt mijn wang en haastig draai ik me om en spring op de fiets. Wegwezen hier.

Met veel kracht in de kuit spurt ik weg van Kootwijk, van het onheil. Maar niets is minder waar, plotseling begint het onweren vlak boven mijn hoofd en het regent pijpenstelen (en dat doet pijn). Ik denk aan de woorden van Hugo de Kootwijker, en besluit om dan toch maar terug te gaan naar zijn huis. Meten stopt het onweder. Hugo staat al klaar in de deuropening, koffertje in de hand en loopt naar me toe, zwiigend bindt hij het koffertje onder de snelbinder en frommelt me een papiertje in de handen.

Woorden zijn niet nodig, ik kan het ook niet want de bliksem/donder heeft me helemaal van stuk gebracht en slaafs vertrek ik op weg naar Arie. Op het briefje staat een vage aanwijzing: Radio Kootwijk. Dat klinkt dichtbij en is ook zo, maar de aanwijzing is dermate vaag omdat het een groot gebied betreft. Ik besluit te beginnen met het gebouw A van Radio Kootwijk, ook wel de kathedraal genoemd. Er loopt een fietsroute langs, dus zo gevonden, maar dan nog op zoek naar Arie. Gelukkig is het gebouw, tegenwoordig te bezichtigen en nu geopend en bij de ingang vraag ik naar Arie.

‘Die is net weg’, vertelt een vriendelijk dame, hij zou naar gebouw D gaan wordt me verteld. Okay op weg naar D. Ook nog goed te bereiken volgens de kaart, maar niet als het fietspad opengebroken is zoals het geval is. Dat wordt ploeteren door het mulle zand. Daar heb ik geen zin en wil me weer omdraaien. Ik zie een snelgroeiende donkere onweerswolk verschijnen en een licht gerommel bereikt mijn trommelvlies. Ik zie af van de terugweg en kies voor het ploeteren. Een lekke band en drie kwartier later bereik ik gebouw D en zie een bekende fiets en de verdwijner, dat is dus Arie. Dit keer heb ik beet!

‘Aha’, roep ik hem al tegemoet, ‘daar ben je weer.’

Hij kijkt verbaasd alsof hij water ziet branden, van herkenning is geen sprake, wel ziet hij het koffertje op mijn fiets.

‘Wat zit er in dat koffertje?’ vraagt hij direct.

‘een of andere prehistorische injectiespuit, en ik kom het dagboek halen, als je dat even wil pakken, ben ik weer weg.’

Hij trekt wit weg en antwoord:

‘Weet je wel wat je veroorzaakt als je dat dagboek en die spuit bij Hugo aflevert?’

‘Ik weet wat er gebeurd als ik het niet doe, en daar heb ik nu even genoeg van, dus vort met het dagboek.’ Zo dat klinkt stoer.

‘Als het dagboek en de spuit bij Hugo komen dan gaat de doos van Pandora open. In dat dagboek staan aanwijzingen om die injectie toe te dienen, hoe, bij wie en wanneer. Het is beter donder en bliksem te accepteren dan die gevolgen ervaren, dat wil je echt niet meemaken.’ Hij klinkt serieus en niet zo dwingend als Hugo. Tja wat te doen, ik weet het even niet en kijk ter afleiding naar mijn smerige handen van het banden plakken.

‘Kan ik even mijn handen wassen hier?’ zeg ik om wat tijd te winnen.

Het grootste smeer van de fiets was ik er af en in de tussentijd besluit ik, desnoods met geweld, het dagboek me te nemen. Als ik terugkom heeft Arie kennelijk ook nagedacht.

‘Okay, ik ken de kracht en de streken van Hugo, maar dit mag absoluut in zijn handen komen.’

Ik zet een stap naar voren voor de aanval, maar alsof ik tegen een muur van lucht in ga heeft het geen effect, alleen op mezelf heeft een gevoel van machteloosheid.

‘Jij gaat niet terug naar Hugo, maar ik geef je het dagboek mee als je naar Carel gaat, hij is degene die er raad me weet. Over donder, noch bliksem hoeft je geen zorgen te maken. Carel woont bij een voormalige eendenkooi, bij de Driesprong. Geef me je navigatie en ik toets je bestemming in.’

Voordat ik er erg in heb heeft hij de gegevens ingevoerd en geeft met de navigatie terug.

‘Heb je het ingeleverd bij Carel, beloof ik je dat je geen zorgen meer hoeft te maken.’ Dat klinkt geruststellend maar vel vertrouwen heb ik niet in.

De koffer bind ik weer achterop en kan altijd nog terug naar Kootwijk als het moet. Ik kijk naar de bestemming en zie tot mijn schrik dat de voormalige eendenkooi op een militair oefenterrein ligt. Ik wil checken of Arie niet een Parkinson moment had bij het intoetsen, maar Arie is verdwenen, geen spoor meer te bekennen.

‘Nondetju, kloten’, roep ik luid dat als een kras op een pick-upplaat klinkt over de o zo serene heide. Toch maar op pad. De eerste kilometers gebeurt er niets, er is geen donder, er is geen bliksem, geen vuiltje aan de lucht! Bij het militaire oefenterrein gekomen, blijf ik zo door te kunnen fietsen. Wel staan er allerlei waarschuwingen dat je zomaar tegen kogels aan kunt lopen en dientengevolge levensgevaarlijk is om het gebied te betreden. Maar ja wat heb ik te vrezen? En verdwaalde kogel of de wraak van Hugo, Arie en wie nog meer. Met een enorme drang tot angst- en spanning gevoede blaaslozing, fiets ik rap door zodat het verhaal hoe dan ook eindigt. Het mulle zand belet enige snelheid dus zit er niets anders op om nat te worden of even een plaspauze. Ik kies voor het laatste. Als ik terugkom ban de boombesproeiing.....

‘Shit...’ De fiets weg, met het koffertje en inhoud. Los van die inhoud baal ik, a moment nog het uiterst van fiets met navigatie. Zonder communicatiemiddelen, alleen illegaal op een militair oefenterrein. Na de eerste verbazing, rondkijken of mijn fiets op een andere plek staat, gebeurt weleens, doch behalve heden. Dan reciteer ik alle mij bekende en onbekende vloeken zonder literaire waarde. Ik sta machteloos alsook besluiteloos, eigenlijk gewoon loos dus. Wat nu. Sporen van de fiets zoeken, die volgen, jatter in het nekvel grijpen en afmaken. Echter geen spoor te vinden ondanks het mulle zand. Mokkend en vloekend, kwaad op mezelf (wie laat nu zijn fiets alleen) ga ik terug naar het begin. Een zwaar gebrom klinkt het struweel, gevolgd door dieselstank. O jee, soldaten, ik duik achter het fluitenkruid, ga plat bovenop een laag humus liggen. Om wat onzichtbaarder te worden tijger ik wat van het pad af, door de brandnetels. Ik pers mijn lippen op elkaar en troost me bij de gedachte dat brandnetel goed tegen reuma werkt. Ik vrees dat men hier oefent, het blijft woelig.

‘Kijk daar beweegt iets, schieten Jaap!’ Mijn laatste uur heeft geslagen en de vloek wordt bliksemsnel omgezet in een schietgebed (sic). Er klinken twee schoten, mijn denken houdt op, ik voel gevoelloosheid. Dit was het! Toch ervaar ik mijn omgeving, en het spinnetje dat over de benen kruipt. Het schijnt dat niet ik een mikpunt was, maar een of ander artificiële vijand. De legermannen gaan verder met krijgertje spelen en ik blijf angstvallig op mijn humusbed. Niet vergeten hedenavond op teken te controleren prent ik in mijn geheugen. Uren passeren, vermoeidheid heeft mij gevelde. De hazenslaapjes volgen elkaar snel op. Als het donker is ben ik weer oplettend en kruip uit mijn schuilplaats. Ik volg de flauwe maan die aan de hemel staat. ooit zal ik toch wel eens uit deze zone moeten komen.

Met een flauw maanzonnetje vertrek van mijn schuilplaats, echter in plaats dat het donkerder wordt, breekt steeds meer licht door. Het zal dan wel ochtend zijn. Mijn mobieltje is mijn klok en die zit dus in mijn stuurtas. Omdat zonlicht de strijd met het maanlicht wint kan ik wel inschatten waar ongeveer oost en west zich bevindt (hoop ik). Gelukkig is onze krijgsmacht nog in slaap, althans hier, en dat maakt het lopen wat minder spannend.

Ook het aanwezige Veluwewild weet dat het nu rustig is, dus kunnen ze op hun gemak foerageren. Op een gegeven moment sta ik oog in oog met een groot everzwijn. Wat nu, die les heb ik gemist. Bij een wolf moet je lawaai maken, maar werkt dat ook bij een everzwijn. Een stare down moet je vermijden bij de meeste dieren, maar hier? Verstijfd blijf ik staan, ach het kan bijna niet erger en die onverschilligheid doet mij zeer ontspannen. Terwijl ik gelaten naar de grote slagstanden kijk, lijkt Evert nee te schudden en draait zich licht grommend om.

‘Stomme kloot’, denk ik te horen.

Met wat meer vertrouwen trek ik verder. Een buizerd scheert over mijn hoofd, ik ben zeker te dichtbij bij het nest. Door snel mijn hoofd in te trekken als ware ik een schildpad, weet ik hem te ontwijken. Ergens in de verte hoor ik auto's, dat moet dan buiten het terrein zijn en ik volg dat geluid. Op een klein stukje stuifzand vind ik een riem van slangenleer, zo lijkt het. Het is een echte slang die zijn of haar koude bloed aan het opwarmen is. De slang richt zich op zodra hij mij ziet...

De bek van de slang spert zich open, gehypnotiseerd door de ogen en het snel bewegend gespleten tongtje, verstijf ik geheel. De bewegingen van het tongtje doen me aan EMDR-therapie denken, maar dat komt nu te vroeg voor mij. De slang kronkelt mijn kant op en in een plotselinge uitval heeft hij mij te pakken. Hap, slok naar binnen. Ik voel me als Jona in de Walvis, maar die had wat meer ruimte als ik de plaatjes moet geloven. Strak in het vel van de slang dringt een claustrofobie zich op maar snel verlies ik het bewustzijn. Ik ben in mijn onderbewustzijn blij dat ik het langzaam verteren van mijn lichaam niet hoeft te voelen. In mijn coma beweeg ik als een karretje in de rupsbaan, snel op en neer naar de uitgang denk ik. Geen idee hoelang het allemaal duurt. Op een gegeven moment (neem ik aan), word ik uitgekotst, niets vreemd in deze maatschappij, maar in dit geval wel heel fijn. Ik ontwaak uit mijn coma en voordat ik me bewust word wat er allemaal is gebeurd, is de slang foetsie. Het zachte mos waar ik op lig heeft voor een zachte, zelfs aangename landing gezorgd. Ik kijk om me heen en zie warempel de oude eendenkooi waar ik Cor zou ontmoeten. Voor een onopvallende hut staat een man met een lange baard en een puntmuts, nee het is geen kabouter!

'Cor is de naam, e wie bent jij?'

Ik stel me voor en vertel dat ik de koffer kom brengen, maar dat die helaas gejat is.

'Och moak oer nie zo druk, ik heb altijd een plan b.'

'Plan B?'

'Nee plan b, doe nooit iets als je geen plan b hebt.'

Zo dat is een handige tip.

'Je moet natuurlijk wel zorgen dat je de koffer terugvindt, die mag Hugo nooit ontvangen.'

'Ik wil gewoon mijn fiets en terug naar huis, dus zeg maar hoe.'

'Joa, joa, rustig maar, eerst de koffer terug, die mag nooit in de handen van Hugo komen. Ik heb nog een flinke goudreinet met hem te schillen. Toen we soamen op school zaten heeft ie me flink genaaid (gelukkig figuurlijk), ik was smoor op een meske en vertelde hem dat, ik kende een geheim en zou haar overwinnen. Voordat de kans kreeg ging Hugo ermee aan de haal en stond ik met lege handen. Lang het de affaire niet geduurd, maar mijn kans was voorbij, ze is het klooster ingegoan. Na die streek van hem is hij alleen maar erger geworden'

'Maar wat heeft dat met die spuit en dagboek te maken.'

'In de spuit zit al het verzamelde moagdensap en in het dagboek staan al zijn overwinningen. Als hij de spuit bij zichzelf injecteert, liggen alle moagden aan zijn voeten, de ramp is dan niet te overzien. Het is magie en ik snap er niets van want ik ben maar een simpele nietkabouter en al helemaal geen tuunkabouter. Hugo roakte spuit en dagboek kwijt aan Arie, maar die kon er niets mee, dus die wil er weer van af. Dus jij moet hem nu terugbrengen. Oh nee je bent hem kwijt, dat is waar ook.'

Cor rommelt wat in een kast en pakt een schroevendraaier. Hij geeft hem aan mij en zonder er erg in te hebben neem ik hem aan. Ik kijk ernaar en vraag

'Wat moet ik hiermee?'

'Bij Hugo zit een schroefje los en hiermee kun je hem vast draaien, dan wordt hij weer normaal!'

Cor lost op in het niets, daar sta ik met de schroevendraaier waar je niet op kunt fietsen, dus wat nu. Niet zeuren Pik, lopen dan maar. Zonder moeite vind ik de uitgang van het militair oefenterrein en ga ik op pad naar Kootwijk.

Onderweg al ploeterend door het mulle zand kom ik een medeploeteraar tegen, vergis ik me of heeft hij mijn fiets in de hand, het zal toch niet....

Jawel het zal wel, en als door een Aziatische Hoornaar gestoken roep ik hem toe:

‘Hé jij daar, wat moet je met mijn fiets.’

Ploeteraar 2 kijkt om en staart me wat wazig aan (paddo’s?).

‘Gevonden, lag zomaar aan de kant van de weg.’

‘Ik heb mijn fiets nodig en wel meteen, dus geef mijn eigendom terug.’

‘Nou bewijs maar eens dat het jouw fiets is.’

Tja daar sta je schaak, maar ik weet nog een escape.

‘Daar vier centimeter vanaf het ventiel heb ik de band gisteren geplakt, controleer maar, bovendien slagje in het voorwiel en achter een losse spaak.’

Overtuigd is hij niet, dus band eraf en ja hoor, de verse plakker is overtuigend.

‘Okay. Dan ben ik benieuwd naar mijn beloning.’ Jammer dat al mijn bezit in de fietstassen zit, dus hoe red ik me her uit.

‘Kijk eens, ik heb hier een mooie kruiskopschroevendraaier, een magisch model met eikenhouten handvat van kunststof, chroom vanadium steel en een keiharde koolstofkop.’

Hij lijkt te happen maar heeft nog een zetje nodig. ‘Ik heb hem gekocht op paleis Het Loo, hij schijnt van koningin Maxima geweest te zijn, maar die kon er niet mee overweg.’

Dat is het zetje. Eerlijk ruilen we de goederen en gelukkig heb ik mijn fiets terug!

Op naar

Nee niet naar Kootwijk, ik kap ermee al dat geouwehoer, ik ga gewoon naar huis. Langs Ede, Bennekom en Wageningen door de Blauwe Kamer. Hobbelend over de betonplatenlangs de verlaten ovens en een schoorsteen met een boompje op de top. Er lopen zogenaamde wilde grazers om het gras kort te houden. Op de pont naar Opheusden, bedenk ik dat ik nog zo’n idioot koffertje achterop heb, ik spiek er nog even in, maar zie dat alleen de oorspronkelijke inhoud, spuit met naald en briefje aan de lezer dezes, erin zitten. Dagboek is weg! Genoeg geweest ik zet het koffertje onopvallend op de pont en zo heeft het weer een plaats zoals het in het begin is beschreven. Ik ben ervan af en verlaat fluitend de veerboot, klimmend omhoog, langs het veerhuis richting dijk. Even denk ik bekenden te zie, Arie en Cor? Maar ik kijk de ander kant op en sluit mijn oren als ik hoor roepen. Al snel ben ik in het centrum van het dorp met de drie grote hervormde en gereformeerde kerken. Aan het verkeer is de diepgelovigheid niet te merken want ook hier geldt de stedelijke autoterreur. Ook in Dodewaard genoeg gelovigen te vinden, maar wel met twee heel oude prehervormde kerken aan de Waalbandijk.

Zo wordt het toch nog een leuk ritje naar huis. De bagage die je op je reis meekrijgt, heb je niet altijd in de hand, maar je moet vooral de regie over je reis niet uit handen geven!